RETTENS DOM (Tredje Udvidede Afdeling)

16. september 1998 *

I sagerne T-133/95 og T-204/95,

International Express Carriers Conference (IECC), Genève (Schweiz), ved advokaterne Éric Morgan de Rivery, Paris, og Jacques Derenne, Bruxelles og Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved Francisco Enrique González Díaz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Rosemary Caudwell, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, og derefter ved Rosemary Caudwell og Fabiola Mascardi, der er udstationeret som national eksport ved Kommissionen, som befuldmægtigede, bistået af barrister Nicholas Forwood, QC, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

i sagerne T-133/95 og T-204/95 støttet af

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved Stephanie Ridley, Treasury Solicitor's Department, og under den mundtlige forhandling ligeledes ved barrister Nicholas Green, QC, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Det Forenede Kongeriges Ambassade, 14, boulevard Roosevelt,

Deutsche Post AG ved advokat Dirk Schroeder, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch og Wolter, 11, rue Goethe,

og

Post Office ved solicitor of the Supreme Court of England and Wales, Ulrick Bourke, og under den mundtlige forhandling ligeledes ved barristers Stuart Isaacs, QC, og Sarah Moore, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch og Wolter, 11, rue Goethe,

og i sag T-133/95 af

La Poste ved advokaterne Hervé Lehman og Sylvain Rieuneau, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue,

intervenienter,

angående i det væsentlige en påstand om annullation af Kommissionens beslutninger af 6. april og 14. august 1995, hvorved den klage, sagsøgeren havde indgivet den 13. juli 1988, endeligt blev forkastet for så vidt angår den del, hvori sammenslutningen klagede over visse offentlige posttjenesters forsøg på med henvisning til verdenspostkonventionens artikel 25 at nægte viderebefordring af remailforsendelser,

har

RETTEN I FØRSTE INSTANS (Tredje Udvidede Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne C. P. Briët, P. Lindh, A. Potocki og J. D. Cooke,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 13. maj 1997,

afsagt følgende

Dom

Sagsfremstilling

International Express Carriers Conference (IECC) og remail

1 International Express Carriers Conference (IECC) er en organisation, der varetager interesserne for en række virksomheder, som udfører ekspresbesørgelse af post. Sammenslutningens medlemmer tilbyder bl.a. såkaldt »remail«, som består i at befordre post fra et land A til et andet land B, hvor posten overgives til den lokale offentlige posttjeneste med henblik på forsendelse på dens eget område eller til et andet land A eller C.

2 Normalt sondres der mellem tre former for remail:

— »remail ABC«, hvor situationen er den, at post fra et land A af private selskaber befordres og overgives til postsystemet i et andet land B med henblik på forsendelse gennem det klassiske internationale postsystem til et land C, hvor den endelige postmodtager bor

— »remail ABB«, hvor situationen er den, at post fra et land A af private selskaber befordres og overgives til postsystemet i et andet land B med henblik på forsendelse til den endelige postmodtager, som ligeledes bor i land B

— »remail ABA«, hvor situationen er den, at post fra et land A af private selskaber befordres og overgives til postsystemet i et andet land B med henblik på

tilbagesendelse gennem det klassiske internationale postsystem til land A, hvor den endelige postmodtager bor.

3 Ud over disse tre former for remail findes ligeledes den såkaldte »ikke-fysiske remail«. Situationen er her den, at oplysninger fra et land A elektronisk forsendes til et andet land B, hvor de i den foreliggende form eller i ændret form udskives på papir og derefter befordres og overgives til postsystemet i land B eller et andet land C med henblik på forsendelse gennem det klassiske internationale postsystem til et land A, B eller C, hvor den endelige postmodtager bor.

Terminalafgifter og Verdenspostforeningens konvention

4 Verdenspostforeningens (UPU) konvention (»verdenspostkonventionen«), der blev vedtaget den 10. juli 1964 inden for rammerne af De Forenede Nationer, og som alle Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater har tiltrådt, udgør grundlaget for forholdet mellem postvæsener i hele verden. Som led i konventionen er oprettet Den Europæiske Konference af Post- og Teleadministrationer (herefter »CEPT«), som alle de europæiske postvæsener, der er omfattet af sagsøgerens klage, er tilsluttet.

5 I postsystemerne medfører sorteringen af »indgående« post og udleveringen heraf til de endelige modtagere store omkostninger for de offentlige posttjenester. Verdenspostforeningens medlemsstater vedtog derfor i 1969 en ordning med faste udligningstakster for forskellige typer post, benævnt »terminalafgifter«. Herved ændrede man den ordning, som havde været gældende siden oprettelsen af Verdenspostforeningen, og hvorefter de respektive offentlige posttjenester afholdt udgifterne ved sortering og udlevering af indgående post og ikke fakturerede de offentlige posttjenester i oprindelseslandene disse udgifter. Den økonomiske værdi af den tjenesteydelse, der blev præsteret af de nationale postvæsener, deres omkostningsstruktur og de beløb, som blev faktureret kunderne, kunne variere meget.

Forskellen mellem prisen for forsendelse af indenlandsk og udenlandsk post i de forskellige medlemsstater og størrelsen af »terminalafgifterne« i forhold til de forskellige priser, som gælder på nationalt plan, er blandt de afgørende forhold, der ligger til grund for fremkomsten af remail. De virksomheder, som forestår remail, ønsker bl.a. at opnå fordele ved prisforskellene ved at tilbyde erhvervsvirksomheder at befordre deres post til de offentlige posttjenester, som tilbyder det bedste forhold mellem kvalitet og pris for en bestemt destination.

6 Det bestemmes i artikel 23 i verdenspostkonventionen fra 1984, der svarer til artikel 25 i verdenspostkonventionen fra 1989 (som oversat i bilag 6 til Kommissionens grønbog om udvikling af det indre marked for posttjenester):

»1. Intet medlemsland er forpligtet til at befordre eller omdele til adressaterne brevpostforsendelser, som afsendere, der er bosiddende på dets territorium, afgiver eller lader afgive til postbesørgelse i et andet land for at drage fordel af de dér gældende lavere takster. Dette gælder ligeledes forsendelser af den omhandlede art, som indleveres i stort antal, hvad enten indleveringen er foretaget for at drage fordel af lavere takster eller ej.

2. Stk. 1 finder anvendelse uden forskel såvel med hensyn til forsendelser, der er bragt i stand til afsendelse i det land, i hvilket afsenderen bor, og derefter er bragt over grænsen, som med hensyn til forsendelser, der er bragt i stand til afsendelse i et andet land.

3. Vedkommende poststyrelse har ret til enten at tilbagesende de omhandlede forsendelser til afsendelsesstedet eller til at opkræve sin indenrigske porto for dem. Hvis afsenderen nægter at betale denne porto, kan forsendelserne behandles i overensstemmelse med den pågældende poststyrelses nationale lovgivning.

4. Intet medlemsland er forpligtet til at modtage, befordre eller omdele til adressaterne brevpostforsendelser, som afsendere afgiver eller lader afgive til postbesørgelse i store mængder i et andet land end det, hvori de er bosiddende. Den pågæl-

dende poststyrelse kan tilbagesende sådanne forsendelser til afsendelsesstedet eller tilbagesende dem til afsenderne uden at tilbagebetale forudbetalt porto.«

IECC's klage og CEPT-aftalen fra 1987

7 Den 13. juli 1988 indgav IECC en klage til Kommissionen i henhold til artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81, herefter »forordning nr. 17«). Klageren anførte i det væsentlige, at visse offentlige posttjenester i Det Europæiske Fællesskab og tredjelande i oktober 1987 havde indgået en aftale i Bern om fastsættelse af priser i forbindelse med terminalafgifter (herefter »CEPT-aftalen«), og at visse offentlige posttjenester tilstræbte at anvende en aftale om opdeling af markederne ved med henvisning til verdenspostkonventionens artikel 23 at nægte at omdele post, som indleveres af en kunde til en offentlig posttjeneste i et andet land end det land, hvori afsenderen er bosiddende.

8 Det er ubestridt, at 14 offentlige posttjenester, herunder 12 tjenester i Det Europæiske Fællesskab, den 17. januar 1995 undertegnede en foreløbig aftale om terminalafgifter, der skulle træde i stedet for CEPT-aftalen fra 1987. Ved aftalen, som betegnes »REIMS-aftalen« (System for the Remuneration of Exchanges of International Mails between Public Postal Operators with a Universal Service Obligation — system for godtgørelse for obligatorisk besørgelse af international post), indføres i det væsentlige et system, hvorefter postvæsenet på bestemmelsesstedet over for postvæsenet på afsendelsesstedet anvender en fast procent af sin indenrigstakst for al post, det modtager. En endelig udgave af aftalen blev undertegnet den 13. december 1995 og anmeldt til Kommissionen den 19. januar 1996 (EFT 1996 C 42, s. 7).

9 Den første del af IECC's klage vedrørte anvendelsen af EF-traktatens artikel 85 på CEPT-aftalen.

10 I den anden del af klagen anførte IECC, at visse posttjenester anvendte en ordning med henblik på at fordele de nationale postmarkeder på grundlag af verdenspostkonventionens artikel 23. Ifølge IECC forsøgte den britiske, den tyske og den franske posttjeneste (herefter »Post Office«, »Deutsche Post«, henholdsvis »La Poste«) endvidere at tilskynde erhvervsvirksomheder til ikke at anvende private remail-virksomheder, f.eks. IECC's medlemmer, og at tilskynde andre offentlige posttjenester til ikke at samarbejde med sådanne private virksomheder, således som det bl.a. fremgår af en skrivelse, Post Office i januar 1987 fremsendte til en række offentlige posttjenester, herunder en posttjeneste i Fællesskabet.

11 Endvidere anførte IECC, at Deutsche Post i foråret 1988 forsøgte at lægge hindringer i vejen for remail ved over for de tyske brugere heraf at henvise til bestemmelsen i verdenspostkonventionens artikel 23 og nægte at viderebefordre samt tilbagesende »indgående« udenlandsk post, når modtageren var hjemmehørende i Tyskland.

12 På Kommissionens anmodning fremsendte IECC den 2. juni 1989 et yderligere notat til Kommissionen vedrørende verdenspostkonventionens artikel 23, stk. 1, og navnlig vedrørende problemet med ABA-remail.

13 Endvidere fremsendte IECC i oktober 1989 oplysninger fra selskabet TNT Skypac vedrørende La Poste's nægtelse af at viderebefordre post til Afrika.

Kommissionens behandling af klagen

14 De offentlige posttjenester, som er nævnt i sagsøgerens klage, indgav i november 1988 deres svar på de spørgsmål, Kommissionen havde stillet. I perioden fra juni 1989 til februar 1991 blev der ført en omfattende korrespondance mellem dels

IECC, dels tjenestemænd i Generaldirektoratet for Konkurrence (GD IV) og kommissionsmedlemmerne M. Bangemann's og Sir Leon Brittan's kabinetter.

15 I april 1989 forsikrede Post Office Kommissionen, at det ikke havde udnyttet de beføjelser, det var tillagt ved verdenspostkonventionens artikel 23, stk. 4, og at det ikke agtede at gøre det i fremtiden. I juni 1989 meddelte Deutsche Post Kommissionen, at det var rede til at ikke længere at anvende denne bestemmelse, og i oktober 1989 meddelte Deutsche Post, at det ikke længere anvendte bestemmelsen.

16 Den 18. april 1991 meddelte Kommissionen IECC, at den »havde besluttet at indlede en procedure i henhold til bestemmelserne i Rådets forordning nr. 17 ... på grundlag af EF-traktatens artikel 85, stk. 1, og artikel 86«.

17 Den 7. april 1993 meddelte Kommissionen IECC, at den den 5. april 1993 havde vedtaget en meddelelse om klagepunkter, som skulle fremsendes til de berørte offentlige posttjenester.

18 Den 13. juli 1994 fremsendte Kommissionen en skrivelse til IECC, hvori den anførte følgende: »Jeg er imidlertid bekymret over det stigende antal tilfælde, hvor post, der fysisk er fremstillet i f.eks. Nederlandene, og som skal befordres til tyske kunder, nægtes befordret og af [Deutsche Post] anses for 'ikke-fysisk ABA-remail' ...«.

19 Den 26. juli 1994 opfordrede IECC i medfør af EF-traktatens artikel 175 Kommissionen til at fremsende en skrivelse i henhold til artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 99/63/EØF af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 (EFT 1963-1964, s. 42, herefter »forordning nr. 99/63«) til sammenslutningen, såfremt den fandt, at det ikke var nødvendigt at vedtage et forbud over for de offentlige posttjenester.

20 Den 23. september 1994 fremsendte Kommissionen en skrivelse til IECC i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63 vedrørende den del af klagen, der angik CEPT-aftalen. For så vidt angår de tilfælde, hvor ikke-fysisk ABA-remail var nægtet befordret, anførte Kommissionen, at den »anser denne adfærd for meget alvorlig og agter at bringe sådant misbrug til ophør«.

21 Ved skrivelse af 23. november 1994 opfordrede IECC i overensstemmelse med traktatens artikel 175 Kommissionen til at tage stilling til den samlede klage. IECC begærede ligeledes aktindsigt.

22 Den 15. februar 1995 anlagde IECC, der fandt, at Kommissionen ikke have taget stilling i overensstemmelse med traktatens artikel 175, et passivitetssøgsmål, som er registreret under nummer T-28/95.

23 Den 17. februar 1995 fremsendte Kommissionen til IECC en beslutning om forkastelse af klagen for så vidt angår anvendelsen af EF-traktatens artikel 85 på CEPT-aftalen, og en skrivelse i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63, hvori Kommissionen redegjorde for grundene til, at den ikke kunne imødekomme anmodningen vedrørende visse posttjenesters nægtelse af at befordre post med henvisning til verdenspostkonventionens artikel 23.

24 Den 22. februar 1995 fremsende IECC sine bemærkninger til sidstnævnte skrivelse. IECC anførte heri bl.a..:

»For så vidt det er IECC bekendt, er alle de eksempler på hindringer, sammenslutningen har nævnt, tilfælde, hvor verdenspostkonventionens artikel 23, stk. 4, er bragt i anvendelse over for ABC-remail. Da der ikke i Deres skrivelse af 17. februar er en omtale af hindringer for ABC-remail, finder IECC ikke, at der foreligger en tilstrækkelig begrundelse for at forkaste klagen.«

25 Den 6. april 1995 fremsendte Kommissionen til sagsøgeren en beslutning vedrørende den anden del af klagen, hvori den bl.a. anførte:

»4. De bemærkninger, Deres advokater efterfølgende har fremsat ... den 22. februar 1995, indeholder af de nedenfor anførte grunde ikke argumenter, der kan begrunde, at Kommissionen ændrer holdning. Formålet med nærværende skrivelse er at orientere Dem om Kommissionens endelige beslutning vedrørende det, De har anført i Deres klage med hensyn til posttjenesters nægtelse af at befordre post med henvisning til verdenspostkonventionens artikel [23].

5. Kort sammenfattet defineres der i Kommissionens skrivelse til Dem af 17. februar 1995 i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63 fire former for forsendelser, som er blevet nægtet befordret med henvisning til verdenspostkonventionen, nemlig kommerciel, fysisk ABA-remail, ikke-kommerciel eller privat, fysisk ABA-remail, såkaldt 'ikke-fysisk' ABA-remail ... og normal grænseoverskridende post ...

6. Hvad angår kommerciel, fysisk ABA-remail er det Kommissionens opfattelse, at da erhvervsmæssig indsamling af post hos personer hjemmehørende i land B med henblik på remail-forsendelse i land A til en endelig modtager i land B er en omgåelse af det nationale monopol på indenlandsk postudlevering, som er fastsat i lovgivningen i land B, kan nægtelsen af at befordre denne post, når den kommer tilbage til land B, under de foreliggende omstændigheder anses for en lovlig handling og er derfor ikke udtryk for et misbrug af en dominerende stilling i henhold til EF-traktatens artikel 86. [... Kommissionen har ...] særligt kunnet konstatere, at denne omgåelse af det nationale monopol 'kun er lønsom på grund af uligevægten i terminalafgifternes nuværende størrelse', og det er netop af denne grund, at en vis beskyttelse på nuværende tidspunkt kan være begrundet ...

7. Hvad angår nægtelsen af at videredefordre ikke-kommerciel, fysisk ABA-remail, såkaldt 'ikke-fysisk' remail og normal grænseoverskridende post finder

Kommissionen, at da IECC's medlemmer ikke er involveret i aktiviteterne vedrørende denne form for post, er deres forretningsmæssige virksomhed ikke påvirket heraf, og de har derfor ikke en berettiget interesse efter artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17 til at forelægge Kommissionen en klage over overtrædelse af konkurrencereglerne.

... Det er Kommissionens opfattelse, at ... såkaldt 'ikke-fysisk' remail foregår på følgende måde: Et multinationalt selskab, f.eks. en bank ... opretter en central infrastruktur med henblik på trykning og forsendelse i én medlemsstat, A. Oplysninger forsendes elektronisk fra alle bankens datterselskaber og filialer til den centrale tjeneste, eller oplysningerne omdannes til fysisk post, f.eks. i form af kontoudtog, som herefter frankeres og indleveres med henblik på forsendelse gennem det lokale postvæsen ...

... [D]er er, så vidt Kommissionen kan se, ikke oplysninger, som viser, på hvilken måde IECC's medlemmer vil kunne blive involveret i denne form for virksomhed ...

8. På grundlag af det anførte skal jeg meddele, at Deres anmodning af 13. juli 1988 i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17/62 forkastes, for så vidt den vedrører nægtelsen af at viderebefordre kommerciel, fysisk ABA-remail, ikke-kommerciel, fysisk ABA-remail, 'ikke-fysisk' remail og normal grænseoverskridende post.«

26 Den 12. april 1995 fremsendte Kommissionen til IECC en skrivelse i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63 vedrørende anvendelsen af konkurrencereglerne på nægtelsen af at viderebefordre ABC-remail. IECC besvarede denne skrivelse den 9. juni 1995.

27 Den 14. august 1995 vedtog Kommissionen en endelig beslutning vedrørende visse offentlige posttjenesters nægtelse af at viderebefordre ABC-remail. Den anførte heri bl.a.:

»(A) Nægtelsen af at viderebefordre ABA-remail

3. ... De har modtaget en skrivelse af 6. april 1995 ... hvori anføres, at den del af Deres klage, der vedrører nægtelsen af at viderebefordre kommerciel, fysisk ABA-remail, ikke-kommerciel, fysisk ABA-remail, 'ikke-fysisk' remail og normal grænseoverskridende post, var forkastet ...

(B) Nægtelsen af at viderebefordre ABC-remail

6. I [IECC's] skrivelse af 9. juni 1995 anføres, at i) Kommissionen ikke længere har kompetence til at træffe en ny beslutning vedrørende dette spørgsmål, og ii) selv om Kommissionen havde kompetence, ville det af en række grunde ikke være rimeligt at forkaste denne del af klagen ...

...

11. Den 21. april 1989 forsikrede Post Office Kommissionen, at det ikke selv havde udnyttet de beføjelser, det var tillagt ved verdenspostkonventionens artikel 23, stk. 4, og at det ikke agtede at gøre det i fremtiden. Endvidere meddelte den daværende Bundespost Postdienst den 10. oktober 1989 Kommissionen, at den ikke længere anvendte artikel 23, stk. 4, på ABC-remail mellem medlemsstater ...

13. [S]elv om Kommissionen ganske vist kan vedtage en formel beslutning om forbud mod en konkurrencebegrænsende adfærd, som i mellemtiden er bragt til ophør, er den ikke forpligtet hertil, og Kommissionen tager stilling til hensigtsmæssigheden af en sådan foranstaltning på grundlag af de konkrete omstændigheder i hvert enkelt tilfælde. I nærværende sag er der ikke bevis for, at de to posttjenester, som er omhandlet i IECC's klage fra 1988 ... ikke har overholdt den forpligtelse, de begge påtog sig over for Kommissionen i 1989, til ikke at anvende artikel 23, stk. 4, i forhold til ABC-remail ...

14.5. Kommissionen vil gerne understrege, at det forhold, at verdenspostkonventionens artikel 23/25 findes, ikke i sig selv nødvendigvis er i strid med konkurrencereglerne. Det er kun udnyttelsen af mulighederne i artikel 23/25, der under visse omstændigheder — dvs. mellem medlemsstater — kan udgøre en overtrædelse af disse regler ...

15. IECC's anmodning om, at der fastsættes hårde sanktioner over for posttjenesterne med henblik på at bringe overtrædelserne af Fællesskabets konkurrenceregler til ophør, lader sig vanskeligt forene med det forhold, at IECC ikke kan bevise, at der fortsat sker overtrædelser, eller at der er en reel risiko for, at de genoptages.

...

18. ... La Post svarede den 24. oktober 1990 ved at gentage, at den fandt, at en ... anvendelse af verdenspostkonventionens artikel 23 var lovlig efter fællesskabsretten. Forholdet har herefter været behandlet i meddelelsen af klagepunkter, og La Poste har fastholdt, at forholdet ikke var uforeneligt med fællesskabsretten.

19. Når henses til sagens omstændigheder og til, at der er tale om et isoleret forhold, og at der ikke er beviser for en gentagelse af en sådan adfærd, finder Kommissionen det ikke nødvendigt at træffe en beslutning om forbud i forhold til La Poste.«

Retsforhandlinger

28 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. juni 1995 har sagsøgeren i henhold til traktatens artikel 173 anlagt sag med påstand om annullation af beslutningen af 6. april 1995. Denne sag er registreret under nr. T-133/95.

29 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. oktober 1995 har sagsøgeren i henhold til traktatens artikel 173 anlagt sag med påstand om annullation af beslutningen af 14. august 1995. Denne sag er registreret under nr. T-204/95.

30 Ved kendelser af 6. februar 1996 har formanden for Rettens Tredje Udvidede Afdeling givet Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, Post Office, La Poste og Deutsche Post tilladelse til at indtræde i sag T-133/95 til støtte for Kommissionens påstande.

31 Ved kendelser af 13. maj 1996 har formanden for Rettens Tredje Udvidede Afdeling givet Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, Post Office, La Poste og Deutsche Post tilladelse til at indtræde i sag T-204/95 til støtte for Kommissionens påstande.

32 Den 7. august 1996 har La Poste anmodet om at måtte udtræde som intervenient i sag T-204/95. Ved kendelse af 26. november 1996 har formanden for Rettens Tredje Udvidede Afdeling fastslået, at La Poste er udtrådt som intervenient i sag T-204/95.

33 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse har Retten opfordret visse af parterne til at fremlægge dokumenter og besvare spørgsmål, enten skriftligt eller mundtligt i retsmødet. Parterne har efterkommet disse opfordringer.

34 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Tredje Udvidede Afdeling den 12. marts 1997 er sagerne T-28/95, T-110/95, T-133/95 og T-204/95, der er anlagt af den samme sagsøger, og som med hensyn til genstanden har forbindelse med hinanden, blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling, jf. procesreglementets artikel 50.

35 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 13. maj 1997.

36 I henhold til procesreglementets artikel 50 har Retten efter at have hørt parterne besluttet at forene sag T-133/95 og T-204/95 med henblik på domsafsigelsen.

37 Den 26. september 1997 anmodede sagsøgeren i henhold til procesreglementets artikel 62 om genåbning af den mundtlige forhandling. På forespørgsel fra Retten har Kommissionen, Post Office, La Poste og Deutsche Post meddelt, at de ikke finder grundlag for at genåbne den mundtlige forhandling. Den 26. februar 1998 har sagsøgeren på ny anmodet om genåbning af den mundtlige forhandling. Retten finder, at når henses til de dokumenter, sagsøgeren har fremlagt, er der ikke grundlag for at imødekomme anmodningerne. De nye oplysninger, som sagsøgeren har påberåbt sig til støtte herfor, indeholder ikke nye forhold af betydning for sagens

afgørelse eller henviser kun til faktiske omstændigheder, som åbenbart ligger efter vedtagelsen af den anfægtede beslutning, og som derfor ikke kan påvirke gyldigheden heraf.

Parternes påstande

I sag T-133/95

38 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning af 6. april 1995 annulleres.

— Der træffes sådanne andre foranstaltninger, som Retten finder hensigtsmæssige med henblik på at sikre, at Kommissionen overholder traktatens artikel 176.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

39 I bemærkningerne til interventionsindlæggene har sagsøgeren endvidere nedlagt følgende påstande:

— Post Office's interventionsindlæg afvises.

— Intervenienterne tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med interventionen.

— Der træffes afgørelse om fremlæggelse af visse dokumenter.

40 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

41 Deutsche Post har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionen frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med Deutsche Post's intervention.

42 La Poste har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionen frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med La Poste's intervention.

43 Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og Post Office har nedlagt påstand om, at Kommissionen frifindes.

I sag T-204/95

44 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Kommissionens skrivelse af 14. august 1995 er en nullitet.

— Subsidiært annulleres Kommissionens beslutning af 14. august 1995, og der træffes sådanne andre foranstaltninger, som Retten finder hensigtsmæssige med henblik på at sikre, at Kommissionen overholder traktatens artikel 176.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

45 I replikken har sagsøgeren endvidere nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Kommissionens skrivelse af 12. april 1995 er en nullitet.

— Det pålægges Kommissionen i overensstemmelse med procesreglementets artikel 64 og/eller 65 inden den mundtlige forhandling at fremlægge visse dokumenter, den har påberåbt sig i beslutningen eller i sine påstande, eller i det mindste at lade Retten gennemgå dokumenterne, såfremt Kommissionen anser dem for fortrolige.

46 I bemærkningerne til interventionsindlæggene har sagsøgeren endvidere nedlagt følgende påstande:

— Post Office's interventionsindlæg afvises.

— Intervenienterne tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med interventionen.

— Der træffes afgørelse om fremlæggelse af visse dokumenter.

47 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

48 Deutsche Post har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionen frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder Deutsche Post's omkostninger.

49 Post Office og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har nedlagt påstand om, at Kommissionen frifindes.

Spørgsmålet om, hvorvidt Post Office's interventionsindlæg skal admitteres

50 Sagsøgeren har anført, at Post Office's interventionsindlæg i sag T-133/95 og T-204/95 ikke opfylder kravene i procesreglementets artikel 116, stk. 4, litra a), idet det ikke er angivet, til støtte for hvilken part indlægget er indgivet, og det bør derfor afvises.

51 I henhold til artikel 37, stk. 3, i EF-statutten for Domstolen og artikel 116, stk. 4, litra a), i Rettens procesreglement kan påstandene i et interventionsindlæg kun gå ud på at understøtte sagsøgerens eller sagsøgtes påstande. Det fremgår af Post Office's interventionsindlæg i de to sager, at formålet med interventionen var at understøtte Kommissionens påstande, selv om der ikke nedlægges en udtrykkelig påstand herom. Sagsøgeren kan derfor ikke reelt have været i tvivl om betydningen af og formålet med interventionsindlægget. Endvidere bemærkes, at Post Office's interventionsbegæringer i overensstemmelse med procesreglementets artikel 115, stk. 2, litra c), indeholdt en angivelse af de påstande, Post Office ønskede at intervenere til støtte for, og i kendelserne af 6. februar og 13. maj 1996 anføres det i punkt 1 i konklusionen, at det tillades Post Office at indtræde »til støtte for sagsøgtes påstande«. Denne del af sagsøgerens påstande kan derfor ikke tages til følge.

Spørgsmålet om, hvorvidt påstanden om, at Retten pålægger Kommissionen at træffe de foranstaltninger, som er nødvendige med henblik på at overholde forpligtelserne i henhold til traktatens artikel 176, skal antages til realitetsbehandling

52 Det fremgår af fast retspraksis, at Fællesskabets retsinstanser ikke kan rette påbud til institutionerne eller træffe afgørelser på disses vegne i forbindelse med den legalitetskontrol, de foretager. Det påhviler i henhold til traktatens artikel 176 den pågældende institution at træffe de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af en dom i et annullationssøgsmål.

53 Denne påstand må derfor afvises.

Realiteten

54 Da parterne er uenige om rækkevidden af beslutningerne af 6. april og 14. august 1995, må Retten først tage stilling hertil (A). Derefter vil Retten undersøge de anbringender, der særskilt er fremført i sag T-133/95 (B) og de påstande og anbringender, der specifikt vedrører sag T-204/95 (C). Endelig vil Retten samlet undersøge anbringenderne vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger magtfordrejning, og om tilsidesættelse af visse almindelige retsgrundsætninger, som er gjort gældende i begge sager (D).

A — *Rækkevidden af beslutningerne af 6. april og 14. august 1995*

Parternes argumenter

55 Sagsøgeren har i replikken i sag T-133/95 anført, at beslutningen af 6. april 1995, således som det fremgår af punkt 1-4 heri, ikke kun vedrører nægtelsen af at viderebefordre ABA-remail, men ligeledes ABC-remail. Der var derfor intet grundlag i denne beslutning for at antage, at sidstnævnte form for remail ville være genstand for beslutningen af 14. august 1995. Endvidere har Kommissionen i svarskriftet i denne sag erkendt, at dens skrivelse af 17. februar 1995 i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63 vedrørte hele den anden del af klagen.

56 Ifølge sagsøgeren har Kommissionen forsøgt efterfølgende at begrænse rækkevidden af beslutningen af 6. april 1995 alene med det formål at afhjælpe den manglende begrundelse i denne beslutning. Allerede den 22. februar 1995 havde sagsøgeren således henledt Kommissionens opmærksomhed på, at den i skrivelsen af 17. februar 1995 ikke havde omtalt ABC-remail.

57 Kommissionen har anført, at den i skrivelsen af 17. februar 1995 havde undladt at tage stilling til den del af klagen, der vedrørte ABC-remail, hvilket sagsøgeren gjorde den opmærksom på ved skrivelse af 22. februar 1995. Det er grunden til, at beslutningen af 6. april 1995 ikke vedrørte denne del af klagen, men kun de andre tilfælde, hvor befordring blev nægtet.

Rettens bemærkninger

58 Det fremgår af punkt 8 i beslutningen af 6. april 1995, der udgør konklusionen, og af punkt 5, 6 og 7, som udgør begrundelsen, at den alene angår de dele af klagen, som vedrørte nægtelsen af at viderebefordre kommerciel, fysisk ABA-remail, ikke-kommerciel, fysisk ABA-remail, ikke-fysisk remail og normal grænseoverskridende post, hvilket er de dele, som er nævnt i Kommissionens skrivelse af 17. februar 1995. Sagsøgeren understregede i øvrigt selv i skrivelsen af 22. februar 1995 (nævnt ovenfor i præmis 24), at Kommissionens skrivelse af 17. februar 1995, der blev fremsendt i medfør af artikel 6 i forordning nr. 99/63, og som lå forud for vedtagelsen af beslutningen af 6. april 1995, var af begrænset rækkevidde.

59 Det fremgår derfor af beslutningen af 6. april 1995, at den del af klagen, som vedrørte ABC-remail, ikke var omfattet af denne beslutning.

60 Uanset om dette skyldes en forglemmelse eller var udtryk for en bevidst handling fra Kommissionens side, ændrer det ikke ved den objektive afgrænsning af anvendelsesområdet for beslutningen af 6. april 1995.

61 Endvidere fremgår det af selve ordlyden af beslutningen af 14. august 1995, at den ikke angik Kommissionens endelige vurdering af den del af klagen, som vedrørte ABC-remail.

62 Herefter må sagsøgerens indvendinger vedrørende rækkevidden af beslutningerne af 6. april og 14. august 1995 forkastes.

B — *Anbringender, der særskilt er fremført i sag T-133/95*

Første anbringende om en tilsidesættelse af traktatens artikel 190

Parternes argumenter

63 Sagsøgeren har i det væsentlige anført, at beslutningen af 6. april 1995 ikke eller ikke i tilstrækkeligt omfang er begrundet for så vidt angår afslaget på de dele af klagen, som vedrørte ABC-remail og ikke-fysisk remail.

64 Endvidere har sagsøgeren anført, at der hverken i meddelelsen af klagepunkter, skrivelsen af 17. februar 1995, der blev fremsendt i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63, eller beslutningen af 6. april 1995 indeholder oplysninger, som viser, at Kommissionen undersøgte den del af klagen, hvori sagsøgeren anførte, at gennemførelsen af verdenspostkonventionens artikel 23 blev sikret ved aftaler, som de offentlige posttjenester indgik herom, og som var i strid med traktatens artikel 85.

65 Herudover har sagsøgeren anført, at det er uacceptabelt, at Kommissionen undersøgte denne sidste del af klagen i forbindelse med en beslutning, som den senere vedtog (Rettens dom af 24.1.1995, sag T-74/92, Ladbroke Racing mod Kommissionen, Sml. II, s. 115, præmis 60, og af dom af 28.9.1995, sag T-95/94, Sytraval mod Kommissionen, Sml. II, s. 2651, præmis 62). Kommissionen har herved tilsidesat traktatens artikel 190.

66 Kommissionen har anført, at beslutningen af 6. april 1995 hverken vedrører spørgsmålene angående ABC-remail eller de påståede overtrædelser af traktatens artikel 85. Endvidere indeholder beslutningen en tilstrækkelig begrundelse for så vidt angår ikke-fysisk remail.

Rettens bemærkninger

67 Det fremgår for det første af Rettens vurdering af rækkevidden af beslutningen af 6. april 1995 (jf. ovenfor, præmis 58-62), at den ikke vedrørte ABC-remail. Der kan derfor ikke gives medhold i anbringendet om manglende begrundelse vedrørende dette spørgsmål.

68 Endvidere har Kommissionen i beslutningen af 6. april 1995 anført, at sagsøgeren ikke havde fremført oplysninger, som viste, at IECC's medlemmer kunne være involveret i gennemførelsen af ikke-fysisk ABA-remail, således at de ikke have nogen berettiget interesse i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17. Beslutningen angiver således klart og utvetydigt de betragtninger, Kommissionen har lagt til grund. Anbringendet om manglende begrundelse på dette punkt må derfor forkastes, idet bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionens konklusion er korrekt, må vurderes i forbindelse med sagens realitet.

69 Endelig fremgår det af beslutningen af 6. april 1995, at den ikke vedrører de offentlige posttjenesters påståede overtrædelse af traktatens artikel 85. Det bemærkes i denne forbindelse, at det forhold, at denne del af klagen behandles særskilt, påvirker vurderingen af de øvrige dele heraf. Det fremgår i øvrigt ikke af sagen, at sagsøgeren har gjort gældende, at de forskellige dele ikke kunne behandles særskilt, og det er åbenbart, at Kommissionen koncentrerede sin vurdering dels om anvendelsen af traktatens artikel 85 på CEPT-aftalen, dels om anvendelsen af artikel 86 på den påståede nægtelse af at viderebefordre remail.

70 Herefter må anbringendet i det hele forkastes.

Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning nr. 17

Parternes argumenter

71 Sagsøgeren har anført, at Kommissionen tilsidesatte artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning nr. 17, da den fastslog, at IECC's medlemmer ikke havde nogen berettiget interesse i at indgive klage over de offentlige posttjenesters misbrug med hensyn til ikke-fysisk remail.

72 For det første definerede Kommissionen i forbindelse med denne konklusion begrebet ikke-fysisk remail på en usædvanlig snæver måde, idet den begrænsede det til ikke-fysisk ABA-remail, som IECC's medlemmer pr. definition ikke er involveret i.

73 For det andet har sagsøgeren anført, at Kommissionen herved tilsidesatte IECC's medlemmers berettigede interesse i at indgive klage over de offentlige posttjenesters adfærd med hensyn til ikke-fysisk ABCA-remail. Ved denne form for remail overgives post, der fysisk er fremstillet i land B, af en privat remail-virksomhed til postsystemet i land C med henblik på forsendelse i land A. Ifølge sagsøgeren svarer denne form for remail i praksis til ABC-remail. Imidlertid kan de offentlige posttjenester ved en vid fortolkning af verdenspostkonventionens artikel 23, stk. 1, nægte at befordre denne post ved at anse den for ikke-fysisk ABCA-remail. En nægtelse af at befordre post med henvisning til en sådan opfattelse af ikke-fysisk remail udgør en reel fare for IECC's medlemmer, hvilket Kommissionen har set bort fra.

74 Sagsøgeren har henvist til, at der i sammenslutningens klage og meddelelsen af klagepunkter var nævnt eksempler på ABC-remail, som Deutsche Post forsøgte at

kvalificere som »ikke-fysisk remail«. Kommission udtalte i skrivelsen af 13. juli 1994 til IECC, at den var »bekymret« over anvendelsen af denne opfattelse af ikke-fysisk remail. Endvidere fremsendte Kommissionen den 5. maj 1995 en skrivelse til advokaten for selskabet Lanier, hvis post Deutsche Post havde nægtet at befordre. Endelig nægtede Deutsche Post i juni 1994 med henvisning til verdenspostkonventionens artikel 23, stk. 1, og den nævnte opfattelse af ikke-fysisk remail at befordre en væsentlig del af den ABC-post, som blev forsendt af det schweiziske selskab Matra AG.

75 Endelig har sagsøgeren anført, at Verdenspostforeningens Eksekutivkomité i maj 1994 foreslog en udvidelse af anvendelsesområdet for verdenspostkonventionens artikel 23, stk. 1, med henblik på at lette adgangen til at nægte befordring af ikke-fysisk post. Dette forslag blev vedtaget i september 1996.

76 Kommissionen har erkendt, at den i meddelelsen af klagepunkter angav, at de offentlige posttjenester havde haft vanskeligheder med fortolkningen af anvendelsesområdet for verdenspostkonventionens artikel 23, stk. 1. Det er imidlertid ikke Kommissionens opfattelse, at det er dens opgave at foretage fortolkning af, hvilke virkninger konkurrenceretten kan have på fiktive situationer, men at sikre, at disse regler overholdes i konkrete tilfælde.

77 I nærværende sag har sagsøgeren ifølge Kommissionen bekræftet, at sammenslutningens medlemmer ikke var berørt af ikke-fysisk remail, således som dette defineres i beslutningen af 6. april 1995, og at ikke-fysisk ABCA-remail svarer til ABC-remail.

Rettens bemærkninger

78 I henhold til artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning nr. 17 kan fysiske eller juridiske personer, som kan godtgøre en berettiget interesse, indgive en klage over overtrædelse af traktatens artikel 85 og 86.

79 Heraf følger, at Kommissionen lovligt og uanset dens ret til i givet fald på eget initiativ at indlede en procedure med henblik på at konstatere, om der foreligger en overtrædelse, kan undlade at imødekomme en klage fra en virksomhed, som ikke godtgør at have en berettiget interesse. Det er derfor uden betydning, på hvilket tidspunkt i forbindelse med sagens behandling Kommissionen fastslog, at denne betingelse ikke var opfyldt.

80 I nærværende sag fastslog Kommissionen i beslutningen af 6. april 1995, at IECC's medlemmer ikke havde nogen berettiget interesse i at anfægte praksis vedrørende ikke-fysisk ABA-remail.

81 I sagsøgerens skriftlige indlæg har sammenslutningen bekræftet, at dens medlemmer pr. definition ikke er involveret i ikke-fysisk remail, således som dette begreb er defineret i beslutningen af 6. april 1995.

82 Det forhold, at sagsøgerens medlemmer kan være berørt af en anden form for ikke-fysisk remail, nemlig ikke-fysisk ABCA-remail, på grund af de offentlige posttjenesters opfattelse af ikke-fysisk remail, hvilket sagsøgeren har tillagt stor vægt i sine skriftlige indlæg, kan ikke påvirke Kommissionens konklusion vedrørende ikke-fysisk ABA-remail, hvis rigtighed sagsøgeren ligeledes har erkendt. Hertil kommer, at sagsøgeren har bekræftet, at ikke-fysisk ABCA-remail i virkeligheden svarer til ABC-remail, som Kommissionen har undersøgt i beslutningen af 14. august 1995, og som Retten derfor vil vurdere i forbindelse med den sag, der er anlagt til prøvelse af denne beslutning.

83 Anbringendet må herefter forkastes.

Tredje anbringende om en tilsidesættelse af traktatens artikel 85 og 86

Første og andet led

— Parternes argumenter

84 Sagsøgeren har for det første anført, at Kommissionen har vedtaget beslutningen af 6. april 1995, for så vidt den vedrører kommerciel ABA-remail, ud fra den forudsætning, at de offentlige posttjenester har ret til at nægte at befordre al post, som efter deres opfattelse er befordret i strid med deres lovbestemte monopol. Ifølge sagsøgeren er denne praksis i strid med princippet om, at forretningsmæssige og regelfastsættende opgaver skal holdes adskilt (Domstolens dom af 13.12.1991, sag C-18/88, GB-INNO-BM, Sml. I, s. 5941, præmis 25 og 26).

85 For det andet har sagsøgeren anført, at Kommissionens argument, hvorefter formålet med at nægte at befordre ABA-post er at beskytte de offentlige posttjenesters postmonopol, skulle have været begrundet i forhold til traktatens artikel 90, stk. 2. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at det er Kommissionens opfattelse, at ABA-remail vil kunne medføre en nedgang i de offentlige posttjenesters omsætning og bringe den universelle postbetjening, de skal sikre, i fare.

86 For det tredje henvises der i beslutningen af 6. april 1995, for så vidt den vedrører kommerciel ABA-post, til den bestående uligevægt mellem de offentlige posttjenesters omkostninger og terminalafgifterne. Denne uligevægt er imidlertid alene resultatet af en ulovlig aftale om fastsættelse af priserne mellem de offentlige posttjenester.

87 For det fjerde udgør det ifølge sagsøgeren en forskelsbehandling, der er uforenelig med traktatens artikel 86, litra c), såfremt et sådant system opretholdes.

88 Kommissionen har indledningsvis anført, at den er gået ud fra den forudsætning, at de offentlige posttjenester, som har fået til opgave at varetage en universel postbetjening, har ret til at beskytte deres monopol mod omgåelser. Det er bl.a. tilfældet, når der er uligevægt mellem de udgifter, de afholder, og de beløb, de modtager i kraft af den eksisterende ordning med terminalafgifter. På denne baggrund fastslog Kommissionen, at nægtelsen af at befordre ABA-post, som i virkeligheden er rent indenlandsk post i land A, ikke udgjorde en tilsidesættelse af traktatens artikel 86. Kommissionen anvendte ikke i denne forbindelse traktatens artikel 90, stk. 2. Ifølge Kommissionen udøves der ikke nødvendigvis ved en sådan nægtelse en regelfastsættende opgave.

89 Endvidere har Kommissionen henvist til de offentlige posttjenesters vanskeligheder med at sikre overholdelsen af deres eksklusive rettigheder, når posten ikke overgives til dem med henblik på indenlandsk udlevering. Den omhandlede form for remail var ikke berørt af vedtagelsen af CEPT-aftalen.

90 Endelig har Kommissionen anført, at der ikke er tale om forskelsbehandling i dette tilfælde, idet de tjenesteydelser, som er blevet behandlet forskelligt, ikke er ens.

91 Deutsche Post har anført, at man ikke kan pålægge en offentlig posttjeneste at udlevere post med tab, når posten ulovligt er transporteret til udlandet med henblik på at undgå, at den indenlandske porto anvendes på denne post.

92 Det Forenede Kongerige har anført, at det af hensyn til den økonomiske ligevægt i de offentlige posttjenester, som er forpligtet til at gennemføre en universel postbetjening, er afgørende, at salget af frimærker til indenlandsk post giver tilstrækkelige indtægter.

93 La Poste har anført, at de udgifter, som afholdes med henblik på udlevering af post til den endelige modtager, udgør den største del af en posttjenestes samlede udgifter. Endvidere er det La Poste's opfattelse, at anvendelsen af fællesskabsretten kun er sikret, for så vidt den ikke anvendes til misbrug med henblik på omgåelse af nationale bestemmelser (Domstolens dom af 27.9.1989, sag 130/88, Van de Bijl, Sml. s. 3039, og af 5.10.1994, sag C-23/93, TV10, Sml. I, s. 4795).

— Rettens bemærkninger

94 I beslutningen af 6. april 1995 har Kommissionen fastslået, at kommerciel ABA-remail i virkeligheden er en omgåelse af de offentlige posttjenesters nationale postmonopol. Endvidere har Kommissionen fastslået, at det under de foreliggende omstændigheder var lovligt at nægte at videresebefordre denne form for remail, og der var derfor ikke tale om misbrug efter traktatens artikel 86. Kommissionen anførte i denne forbindelse, at ABA-remail var til hinder for, at den offentlige posttjeneste i bestemmelseslandet kunne få dækket udgifterne ved udlevering af posten, idet terminalafgifterne ikke er fastsat ud fra de reelle udgifter.

95 På baggrund af Kommissionens argumentation må det undersøges, om de omstændigheder, den har påberåbt sig, er af en sådan karakter, at traktatens artikel 86 ikke finder anvendelse.

96 Postmonopolet og dermed den påståede omgåelse heraf ved hjælp af ABA-remail kan ikke i sig selv antages at begrunde, at denne form for remail nægtes gennemført.

97 Hverken i den nationale lovgivning, hvorved de offentlige posttjenester tillægges monopol, eller i verdenspostkonventionen pålægges det disse tjenester at nægte at befordre remail-post. De offentlige posttjenester havde derfor en handlefrihed, som gjorde det muligt for dem at undlade at nægte at befordre post.

98 Det forhold, at det måtte have været nødvendigt for de offentlige posttjenester at forsvare deres monopol, kan ikke som sådant medføre, at nægtelsen af at befordre indgående ABA-post falder uden for anvendelsesområdet for traktatens artikel 86. Såfremt man fulgte denne argumentation, ville det medføre, at en praksis, som henhører under denne bestemmelses anvendelsesområde, holdes uden for dette, alene fordi der findes en dominerende stilling.

99 I modsætning til, hvad Kommissionen har anført, kan den omhandlede nægtelse af at befordre post ikke begrundes objektivt med, at terminalafgifterne, som udgør de offentlige posttjenesters vederlag ved ABA-remail, ikke kan dække disses omkostninger ved udleveringen af post.

100 Selv om der er en uligevægt mellem omkostningerne ved en offentlig posttjenestes udlevering af indgående post og vederlaget herfor, må det fastslås, at det er resultatet af en aftale, som de offentlige posttjenester, herunder de tre offentlige posttjenester, der er omhandlet i denne sag, selv har indgået, og hvorefter terminalafgifterne udgør faste beløb, som er fastsat uden hensyn til de omkostninger, den offentlige posttjeneste i bestemmelseslandet faktisk afholder.

101 En sådan fremgangsmåde, hvorved de negative virkninger for en virksomhed, der har en dominerende stilling, af en aftale, den selv har deltaget i udarbejdelsen af og har tiltrådt, søges afhjulpet, kan ikke anses for en objektiv begrundelse, som indebærer, at en fremgangsmåde, der går ud på at nægte at befordre kommerciel ABA-post, falder uden for anvendelsesområdet for traktatens artikel 86.

102 Endvidere synes nægtelsen af at befordre indgående post ikke at være den eneste måde, hvorpå den offentlige posttjeneste i bestemmelseslandet kan få dækket omkostningerne ved udlevering af denne post, således som det fremgår af, at Deutsche Post i flere tilfælde har foretaget opkrævning hos afsenderen. Det fremgår ikke af den anfægtede beslutning, at Kommissionen har undersøgt, om andre foranstaltninger kunne være mindre indgribende end nægtelsen af at befordre post.

103 La Poste, Post Office og — om end kun indirekte — Det Forenede Kongerige har anført, at det efter traktatens artikel 90, stk. 2, var berettiget at nægte at viderebefordre kommerciel ABA-remail, fordi det var nødvendigt at sikre, at de offentlige posttjenester kunne opfylde deres forpligtelser til at sikre en universel postbetjening. Det fremgår imidlertid af beslutningen af 6. april 1995, at Kommissionen ikke har henvist til eller anvendt denne bestemmelse i nærværende sag, hvilket den bekræftede i retsmødet.

104 De argumenter, som på dette punkt er fremført af intervenienterne, falder således uden for rammerne for nærværende sag. Retten kan derfor ikke under den efterprøvelse, som den skal foretage i henhold til traktatens artikel 173, tage stilling til disse argumenter.

105 Det må fastslås, at Kommissionen begik en retlig fejl, da den fastslog, at nægtelsen af at viderebefordre kommerciel ABA-remail ikke udgjorde et misbrug i henhold til traktatens artikel 86.

106 Beslutningen af 6. april 1995 må derfor annulleres, for så vidt Kommissionen herved tager stilling til lovligheden af, at de offentlige posttjenester nægtede at befordre kommerciel ABA-post.

107 Det er herefter unødvendigt at tage stilling til de øvrige argumenter, sagsøgeren har fremført i forbindelse med det første og andet led i anbringendet.

Tredje og fjerde led

108 Sagsøgeren har i det væsentlige anført, at Kommissionen har tilsidesat traktatens artikel 85 og 86 ved ikke at anfægte de offentlige posttjenesters bestræbelser på at begrænse udviklingen af ABC-remail og ikke-fysisk remail.

109 Det bemærkes, at beslutningen af 6. april 1995 ikke vedrører nægtelsen af at befordre ABC-post (jf. ovenfor, præmis 58-62), og at sagsøgeren ikke har påvist en berettiget interesse i at indgive klage over de offentlige posttjenesters praksis vedrørende ikke-fysisk remail, således som dette er defineret i beslutningen.

110 Disse to led i anbringendet forkastes derfor.

C — *Påstande og anbringender, der særskilt vedrører sag T-204/95*

Den principale påstand om, at det fastslås, at skrivelsen af 12. april 1995 og beslutningen af 14. august 1995 er nulliteter

Parternes argumenter

111 Sagsøgeren har henvist til, at Kommissionens beslutning om afslag på den del af klagen, som vedrørte ABC-remail, er beslutningen af 6. april 1995 og ikke beslutningen af 14. august 1995. Sidstnævnte beslutning er derfor den anden beslutning, Kommissionen har truffet vedrørende de samme faktiske omstændigheder, og der er herved tale om en alvorlig sammenblanding af de forskellige faser i sagsbehandlingen.

112 På denne baggrund er det sagsøgerens opfattelse, at beslutningen af 14. august 1995 og den skrivelse, som den 12. april 1995 blev fremsendt i medfør af artikel 6 i forordning nr. 99/63, er overflødige. Disse to retsakter bør derfor erklæres for nulliteter (dom af 15.6.1994, sag C-137/92, Kommissionen mod BASF m.fl., Sml. I, s. 2555, præmis 48 og 49).

113 Endvidere har sagsøgeren anført, at fremsendelsen af en anden skrivelse i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63 og en ny beslutning vedrørende spørgsmål, som allerede skulle være afgjort ved beslutningen af 6. april 1995, medførte, at sammenslutningen mistede nogle af de grundlæggende rettigheder, som den har, navnlig i henhold til den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 6, bl.a. retten til at få en sag behandlet af en uafhængig og upartisk domstol, princippet om, at begge parter i en sag skal stilles lige, og at der skal træffes afgørelse inden en rimelig frist.

114 Endelig har sagsøgeren anført, at Kommissionen ikke kan henvise til, at den ønskede at beskytte sagsøgerens processuelle rettigheder. Sagsøgeren gav således i skrivelsen af 22. februar 1995 afkald på enhver processuel rettighed med hensyn til de forhold, som ikke var omtalt i Kommissionens skrivelse af 17. februar 1995.

115 Kommissionen har i det væsentlige anført, at der med sagsøgerens argumentation ikke tages hensyn til rækkevidden af beslutningerne af 6. april og 14. august 1995. Under alle omstændigheder er de fejl, som ifølge sagsøgeren foreligger, ikke af en sådan karakter, at de begrunder, at beslutningen af 14. august 1995 anses for en nullitet. Endelig bestrider Kommissionen, at den europæiske menneskerettighedskonvention finder anvendelse i dette tilfælde.

Rettens bemærkninger

116 Det fremgår af Rettens vurdering af rækkevidden af skrivelserne af 6. april og 14. august 1995 (jf. ovenfor, præmis 58-62), at sagsøgerens argumentation bygger på en forkert forudsætning. Sagsøgerens argumentation til støtte for den principale påstand om, at det fastslås, at beslutningen af 14. august 1995 og Kommissionens skrivelse af 12. april 1995 i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63 er en nullitet, har derfor ikke betydning for sagens afgørelse.

117 Under alle omstændigheder bemærkes, at kun retsakter udstedt af institutionerne, der er behæftet med en mangel, hvis grovhed er så åbenlys, at den ikke kan tolereres af Fællesskabets retsorden, kan anses for nulliteter. De konsekvenser, som er forbundet med konstateringen af, at en retsakt fra Fællesskabets institutioner er en nullitet, er så alvorlige, at det af retssikkerhedsmæssige grunde må kræves, at denne konstatering forbeholdes fuldstændig ekstreme tilfælde (ovennævnte dom i sagen Kommissionen mod BASF m.fl., præmis 49 og 50). Selv om det antoges, at de fejl, som sagsøgeren har påberåbt sig i nærværende sag, faktisk foreligger, ville der ikke være tale om en så åbenlys mangel, at det kan føre til, at beslutningen anses for en nullitet.

118 Kommissionen må derfor frifindes for denne del af påstandene.

Den subsidiære påstand om annullation af beslutningen af 14. august 1995

1. Første anbringende om tilsidesættelse af traktatens artikel 190

a) Første led om manglende begrundelse vedrørende de offentlige posttjenesters påståede tilsidesættelse af traktatens artikel 85

Parternes argumenter

119 Sagsøgeren har anført, at beslutningen af 14. august 1995 er i strid med traktatens artikel 190, idet Kommissionen ikke i tilstrækkeligt omfang har begrundet afslaget på klagen, for så vidt angår vurderingen af de offentlige posttjenesters markedsdelingsaftale i relation til traktatens artikel 85.

120 Kommissionen har anført, at beslutningen af 14. august 1995 ikke vedrører anvendelsen af traktatens artikel 85 på den pågældende aftale.

Rettens bemærkninger

121 En til dette første led svarende argumentation er fremført i forbindelse med det første anbringende i sag T-133/95. Af de samme grunde som anført ovenfor i præmis 69 forkaster Retten derfor det første led i nærværende anbringende.

b) Andet led om utilstrækkelig begrundelse, for så vidt angår ABC-remail

Parternes argumenter

122 Sagsøgeren har for det første anført, at beslutningen af 14. august 1995 ikke indeholder en tilstrækkelig begrundelse for, at der ikke var nogen risiko for, at visse af de af Deutsche Post og La Poste begåede overtrædelser ville blive begået igen, selv om Kommissionen i meddelelsen af klagepunkter til de offentlige posttjenester havde indtaget en anden opfattelse.

123 For det andet har sagsøgeren anført, at det forhold, at de offentlige posttjenester påtog sig forpligtelser, hvis overholdelse Kommissionen ikke senere har undersøgt, ikke er en tilstrækkelig begrundelse for den radikale ændring i Kommissionens vurdering. I meddelelsen af klagepunkter afviste Kommissionen således, at disse forpligtelser var tilstrækkelige til at imødegå de punkter, der var rejst i klagen.

124 Kommissionen har anført, at beslutningen af 14. august 1995 alene er begrundet med, at den efter det tidspunkt, hvor de involverede offentlige posttjenester påtog sig forpligtelserne, ikke fandt eller fik forelagt beviser for, at de fortsat nægtede at viderebefordre ABC-remail.

Rettens bemærkninger

125 Det fremgår af fast retspraksis, at begrundelsen for en individuel beslutning dels skal gøre det muligt for den berørte part at gøre sig bekendt med begrundelsen for den trufne foranstaltning med henblik på at kunne varetage sine interesser og afgøre, om beslutningen er lovlig, dels skal gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at udøve deres kontrol (Rettens dom af 24.1.1995, sag T-5/93, Tremblay m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 185, præmis 29, af 12.1.1995, sag T-102/92, Viho mod Kommissionen, Sml. II, s. 17, præmis 75 og 76, og af 18.9.1996, sag T-387/94, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 961, præmis 103 og 104).

126 Endvidere fremgår det ligeledes af retspraksis, at omfanget af begrundelsespligten afhænger af arten af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget (dom af 14.1.1981, sag 819/79, Tyskland mod Kommissionen, Sml. s. 21, præmis 19). Det bemærkes i denne forbindelse, at Kommissionen i meddelelsen af klagepunkter og den efterfølgende korrespondance anfægtede visse former af de offentlige posttjenesters adfærd med hensyn til ABC-remail.

127 Det fremgår af beslutningen af 14. august 1995, at Kommissionen for det første fandt, at den ikke var forpligtet til at vedtage en forbudsbeslutning med hensyn til allerede passerede forhold.

128 For det andet anføres det i beslutningen, at Deutsche Post og Post Office havde forpligtet sig til ikke fremover at nægte at viderebefordre ABC-remail. Kommissionen fastslog, at den ikke havde fundet beviser for, at disse offentlige posttjenester trods de påtagne forpligtelser fortsat nægtede at viderebefordre ABC-remail. Kommissionen har herved i tilstrækkeligt omfang opfyldt sine forpligtelser i henhold til traktatens artikel 190 under de foreliggende omstændigheder. Begrundelsen vedrørende det forhold, at ABC-remail ikke var blevet nægtet gennemført i en periode på mere end fem år, herunder to år efter vedtagelsen af meddelelsen af klagepunkter, viser således klart grundene til, at Kommissionens endelige vurdering var forskellig fra dens tidligere vurdering.

129 Endvidere bemærkes, at uanset om Kommissionens vurdering af de faktiske omstændigheder og dens argumentation er korrekt, har den i tilstrækkeligt omfang begrundet beslutningen af 14. august 1995 med hensyn til det forhold, at Deutsche Post's forpligtelser ikke var klare, idet den med rette kunne lægge til grund, at denne uklarhed ikke længere forelå, efter at den pågældende offentlige posttjeneste i en række måneder efter vedtagelsen af meddelelsen af klagepunkter havde rettet sig efter Kommissionens påbud.

130 For det tredje har Kommissionen fastslået, at der kun var påvist ét tilfælde, hvor La Poste havde nægtet at befordre ABC-post, nemlig i 1989, og der var ikke herefter beviser for andre tilfælde, hvor denne offentlige posttjeneste havde nægtet dette. Endelig har Kommissionen henvist til, at den ikke var forpligtet til at vedtage en forbudsbeslutning med hensyn til allerede passerede forhold, og på denne baggrund fastslået, at når henses til, at der var tale om et isoleret forhold, var det ikke nødvendigt at træffe en beslutning om forbud i forhold til La Poste. Kommissionen findes herved at have givet en tilstrækkelig begrundelse for grundene til, at den fandt, at der ikke skulle træffes en forbudsbeslutning i anledning af den offentlige posttjenestes nægtelse af at befordre post.

131 Dette anbringende må derfor i det hele forkastes.

2. Andet anbringende om en tilsidesættelse af traktatens artikel 85 og 86, åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de faktiske omstændigheder og retlige fejl

a) Første led vedrørende ABC-remail

Parternes argumenter

132 Sagsøgeren har for det første anført, at der ikke til de forpligtelser, den tyske og den britiske offentlige posttjeneste påtog sig, er knyttet betingelser og påbud, således som det er normalt i forbindelse med forordning nr. 17 og Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 19989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EFT L 395, s. 1). Endvidere kan forpligtelser, som ikke er offentliggjort, ikke fjerne de negative konsekvenser af en konkurrencebegrænsende aftale, som er udarbejdet inden for rammerne af verdenspostkonventionen.

133 For det andet har sagsøgeren anført, at Kommissionen har tilsidesat sin forpligtelse til at sikre anvendelsen af de påtagne forpligtelser (ovennævnte dom i sagen Sytraval og Brink's France mod Kommissionen, præmis 76 og 77).

134 For det tredje har sagsøgeren bestridt, at forpligtelserne vedrører alle de former for praksis, som i klagen blev gjort gældende over for de offentlige posttjenester. Sagsøgeren gjorde således gældende, at Post Office havde opfordret andre offentlige posttjenester til at nægte at befordre remail fra Storbritannien. Endvidere har Post Office ikke givet afkald på at anvende verdenspostkonventionens artikel 23, stk. 1, på ABC-post med henvisning til deres opfattelse vedrørende ikke-fysisk remail.

135 For det fjerde har sagsøgeren henvist til, at Kommissionen i sine bemærkninger har erkendt, at Deutsche Post ikke efter tysk ret kunne undlade at anvende verdenspostkonventionens artikel 23 og derfor heller ikke med rimelighed kunne påtage sig »frivillige forpligtelser«, som er uforenelige med Deutsche Post's lovmæssige forpligtelser.

136 For det femte har sagsøgeren anført, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at der i dette tilfælde ikke er bevis for, »at de to posttjenester, som er omhandlet i IECC's klage fra 1988 ... ikke har overholdt den forpligtelse, de begge påtog sig over for Kommissionen i 1989, til ikke at anvende artikel 23, stk. 4, i forhold til ABC-remail«. Kommissionen måtte således være bekendt med et dokument, som viser, at der var forsøg fra det tyske Regulierungsrat for postvæsenet på at søge at hindre anvendelsen af remail-tjenester i december 1995, og at Deutsche Post nægtede at viderebefordre ABC-remail med henvisning til deres opfattelse af ikke-fysisk remail i tilfælde som f.eks. Matra AG, Citibank, GZS Bank og Gartner group og Lanier. Kommissionen anerkendte i øvrigt i skrivelser af 13. juli 1994 og 23. september 1994, at der var et stigende antal tilfælde af nægtelse.

137 For det sjette har sagsøgeren anført, at Kommissionen i punkt 14.4 i beslutningen af 14. august 1995 har angivet, at »hvis disse forpligtelser var blevet tilsidesat, ville IECC have kunnet fremlægge et vist bevis herfor«. Det er sagsøgerens opfattelse, at det på samme måde, som det var tilfældet i den nævnte sag Sytraval og Brink's France mod Kommissionen, var væsentligt vanskeligere for sagsøgeren end for Kommissionen at indsamle beviser for de offentlige posttjenesters overtrædelser. Kommissionen undervurderer herved sin forpligtelse til at søge de klager, der indgives til den, oplyst.

138 For det syvende har sagsøgeren anført, at Kommissionen i punkt 17 ff. i beslutningen af 14. august 1995 ikke fandt det nødvendigt at træffe en forbudsbeslutning i forhold til La Poste. Ifølge sagsøgeren er denne opfattelse, der støttes på, at der var tale om ét isoleret tilfælde, ulovlig, idet La Poste ikke har tilkendegivet at ville give afkald på at anvende verdenspostkonventionens artikel 23. Ved at træffe denne

beslutning har Kommissionen tilskyndet denne offentlige posttjeneste til at fastholde sin konkurrencebegrænsende adfærd i strid med traktatens artikel 85.

139 Endelig har sagsøgeren bemærket, at Kommissionen aldrig udtrykkeligt i beslutningen af 14. august 1995 har påberåbt sig »manglende interesse fra Fællesskabets side«.

140 Kommissionen har heroverfor anført, at sagsøgeren aldrig har ført bevis for, at de tre berørte offentlige posttjenester stadig nægtede at viderebefordre ABC-remail. Da Kommissionen vedtog beslutningen af 14. august 1995, havde den ikke modtaget klager fra IECC eller andre kommercielle remail-virksomheder gående ud på, at ABC-remail blev nægtet viderebefordret. Da der ikke forelå sådanne klager, var Kommissionen ikke forpligtet til at anvende sine begrænsede ressourcer på fra de offentlige posttjenester at fremskaffe indberetninger om deres virksomhed.

141 Endvidere har Kommissionen anført, at de forpligtelser, de offentlige posttjenester påtog sig, er forskellige fra de forpligtelser, den franske stat påtog sig i den ovennævnte sag Sytraval og Brink's France mod Kommissionen. Nærværende sag adskiller sig fra denne sag derved, at den ikke vedrører en klager i en statsstøttesag. Endvidere er det ikke så vanskeligt at samle beviser på de offentlige posttjenesters praksis over for private virksomheder som at samle beviser vedrørende økonomiske transaktioner mellem en stat og en privat virksomhed.

142 Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har anført, at Kommissionen kan nægte at vedtage en forbudsbeslutning, når Fællesskabet ikke har tilstrækkelig interesse heri. Det er tilfældet i nærværende sag som følge af de påtagne forpligtelser og når henses til, at der ikke foreligger beviser for senere overtrædelser. Sagsøgeren, som er repræsentant for et stort antal virksomheder inden for remail, var endvidere i særlig grad i stand til at finde frem til eventuelle overtrædelser og give meddelelse herom til Kommissionen.

143 Post Office har anført, at det har overholdt den forpligtelse, det påtog sig ved skrivelse af 21. april 1989.

144 Deutsche Post har henvist til indholdet i den skrivelse, det den 10. oktober 1989 fremsendte til Kommissionen, indeholdende forpligtelserne vedrørende ABC-remail. Deutsche Post har ligeledes anført, at IECC ikke har ført bevis for eventuelle overtrædelser af disse forpligtelser.

Rettens bemærkninger

145 Det fremgår af beslutningen af 14. august 1995 vedrørende ABC-remail, at Kommissionen ikke har foretaget en endelig vurdering af spørgsmålet om, hvorvidt de foreliggende former for praksis er lovlige efter traktatens artikel 86. Kommissionen har således i det væsentlige fastslået, at da der var tale om allerede begåede overtrædelser, med hensyn til hvilke der ikke var bevis for, at de var forekommet på ny, var der ikke anledning til, at den udnyttede sin kompetence til at fastslå en overtrædelse, og den forkastede derfor sagsøgerens klage.

146 Når for det første henses til det generelle formål med Fællesskabets virke inden for konkurrenceretten, der er fastlagt i traktatens artikel 3, litra g), til den tilsynsfunktion, som inden for dette område er tillagt Kommissionen ved traktatens artikel 89, stk. 1, og til, at der ikke ved artikel 3 i forordning nr. 17 tillægges den, der indgiver en klage i henhold til denne artikel, en ret til at opnå en beslutning som omhandlet i traktatens artikel 189 med hensyn til, om der foreligger en overtrædelse af traktatens artikel 85 og/eller 86, må det fastslås, at for så vidt som Kommissionen har begrundet dette, kunne den lovligt beslutte, at det ikke var hensigtsmæssigt at imødekomme en klage over former for praksis, som efterfølgende er bragt til ophør.

147 Navnlig kan Kommissionen under Fællesskabets retsinstansers kontrol fastslå, at når henses til de forpligtelser, de i klagen omhandlede virksomheder har påtaget sig, og når der ikke foreligger bevis fra sagsøgeren for, at disse forpligtelser er blevet tilsidesat, er der, efter at Kommissionen har foretaget en grundig undersøgelse af de faktiske omstændigheder, ikke grundlag for yderligere at undersøge klagen.

148 Endvidere bemærkes, at Kommissionen ikke er forpligtet til udtrykkeligt at henvise til begrebet »Fællesskabets interesse«. Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt, at dette begreb ligger til grund for argumentationen for den pågældende beslutning.

149 I nærværende sag har Kommissionen i beslutningen af 14. august 1995 fastslået, at der ikke var grundlag for at undersøge klagen yderligere i forhold til de tre heri nævnte offentlige posttjenester. Retten skal i det følgende undersøge situationen særskilt for de tre offentlige posttjenester.

— Deutsche Post

150 I Deutsche Post's skrivelse af 30. juni 1989 til Kommissionen, som er nævnt i meddelelsen af klagepunkter, meddelte Deutsche Post, at det var rede til ikke længere at anvende verdenspostkonventionens artikel 23, stk. 4, med hensyn til remail inden for Fællesskabet på betingelse af, at det blev anerkendt, at det havde ret til at udnytte de beføjelser, der er fastlagt i konventionens artikel 23, stk. 1, 2 og 3. Ved skrivelse af 10. oktober 1989, som ligeledes er nævnt i meddelelsen af klagepunkter, meddelte Deutsche Post, at det ikke længere anvendte artikel 23, stk. 4, på ABC-remail inden for Fællesskabet.

151 Det fremgår endvidere af Deutsche Post's svar på de spørgsmål, som blev stillet i retsmødet, at det ikke efter tysk ret var forpligtet til at nægte at viderebefordre ABC-remail (jf. ovenfor, præmis 97). De forpligtelser, Deutsche Post har påtaget

sig, kan derfor ikke drages i tvivl med henvisning til, at de er uforenelige med tysk ret.

152 Hertil kommer, at det fremgår af svarene på Rettens skriftlige spørgsmål, at sagsøgeren ikke før vedtagelsen af beslutningen af 14. august 1995 havde orienteret Kommissionen om, at der var konstateret tilfælde, hvor ABC-post bevisligt blev nægtet befordret. Det eneste tilfælde, som i denne forbindelse er omtvistet, er den såkaldte »Lanier«-sag. Denne sag, som går tilbage til 1991, verserer imidlertid ved de tyske domstole, som skal tage stilling til, om den post, som blev nægtet befordret, var af typen ABA eller ABC. Det forhold, at denne sag verserer, kan dog ikke anfægte lovligheden af beslutningen af 14. august 1995. Afhængigt af den afgørelse, som træffes af de tyske domstole, vil der højst kunne være tale om, at Kommissionen genoptager den administrative sag, hvis den finder det nødvendigt.

153 Dokumentet fra det tyske Regulierungsrat for postvæsenet (jf. ovenfor, præmis 136) vedrører ABA-remail og blev vedtaget i december 1995. Kommissionens skrivelser af 13. juli og 23. september 1994 vedrører spørgsmål om ikke-fysisk ABA-remail, med hensyn til hvilket Kommissionen i beslutningen af 6. april 1995 med rette fastslog, at sagsøgeren ikke havde nogen berettiget interesse, og ikke ABC-remail. Disse dokumenter kan derfor ikke påvirke gyldigheden af beslutningen af 14. august 1995, som alene vedrører ABC-remail.

154 Selv om den forpligtelse, Deutsche Post har påtaget sig, kun vedrører verdenspostkonventionens artikel 23, stk. 4, og derfor ikke er til hinder for, at ikke-fysisk ABCA-post, som i virkeligheden svarer til fysisk ABC-remail, nægtes viderebefordret med henvisning til en vid fortolkning af verdenspostkonventionens artikel 23, stk. 1, i overensstemmelse med den tidligere nævnte opfattelse af ikke-fysisk remail, fremgår det ikke af sagen, at sagsøgeren inden vedtagelsen af beslutningen over for Kommissionen har ført bevis for, at Deutsche Post har praktiseret denne opfattelse.

155 Da sagsøgeren ikke under den administrative sagsbehandling har ført bevis for, at Deutsche Post havde nægtet at befordre ABC-post til trods for de forpligtelser, det havde påtaget sig, må det fastslås, at Kommissionen med rette fastslog, at der ikke var grundlag for yderligere at undersøge de fremførte klagepunkter.

— Post Office

156 Det bemærkes, at de forpligtelser, Post Office påtog sig den 21. april 1989, på ingen måde er uklare, for så vidt som posttjenesten forpligter sig til ikke på det pågældende tidspunkt eller i fremtiden at anvende verdenspostkonventionens artikel 23, stk. 4. Endvidere har Kommissionen med rette fastslået, at det ikke var påvist — eller gjort gældende — at Post Office senere nægtede at befordre post i henhold til denne bestemmelse i verdenspostkonventionen.

157 Da sagsøgeren ikke under den administrative procedure har ført bevis for, at Post Office havde nægtet at befordre ABC-post til trods for de forpligtelser, det havde påtaget sig, må det fastslås, at Kommissionen med rette konkluderede, at der ikke var grundlag for yderligere at undersøge denne del af klagen.

158 Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende, at disse forpligtelser på to punkter ikke er tilstrækkelige.

159 For det første er problemet vedrørende opfordringen til andre offentlige posttjenester om at nægte at befordre britisk post behandlet i punkt 14.4 i beslutningen af 14. august 1995. Kommissionen har i denne beslutning fastslået, at der ikke var risiko for, at de påklagede former for praksis ville blive genoptaget, dels med henvisning til de forpligtelser, de forskellige offentlige posttjenester havde påtaget sig, dels med henvisning til, at den ikke havde bevis for, at disse forpligtelser var blevet tilsidesat.

160 Selv om de forpligtelser, Post Office påtog sig, kun vedrørte det tilfælde, at Post Office selv nægtede at befordre ABC-post, var disse forpligtelser, når henses til, at det ikke blev gjort gældende, at der forelå nye opfordringer til at nægte at befordre post efter Post Office's skrivelse fra januar 1987, der bl.a. var stilet til en anden offentlig posttjeneste inden for Fællesskabet, til den af Deutsche Post påtagne forpligtelse og til, at der ikke var bevis for, at andre offentlige posttjenester nægtede at befordre post, tilstrækkelige til, at Kommissionen kunne fastslå, at der ikke længere var risiko for, at Post Office ville genoptage denne praksis med opfordring til andre posttjenester, og at der derfor ikke var grundlag for yderligere at undersøge klagen på dette punkt.

161 Hvad for det andet angår vurderingen af muligheden for, at Post Office kan påberåbe sig den nævnte opfattelse af ikke-fysisk remail til støtte for en vid fortolkning af verdenspostkonventionens artikel 23, stk. 1, er det tilstrækkeligt at bemærke, at sagsøgeren hverken har påvist eller gjort gældende, at Post Office har støttet sig på denne opfattelse før eller efter, at posttjenesten påtog sig de omhandlede forpligtelser.

— La Poste

162 Det bemærkes, at det ikke er bestridt, at La Poste's nægtelse af at befordre post i oktober 1989 havde karakter af et isoleret tilfælde.

163 Under disse omstændigheder, og da der ikke er ført noget bevis for og det ikke er gjort gældende, at post i en lang periode på seks år blev nægtet befordret, fastslog Kommissionen med rette, at der ikke var risiko for, at La Poste ville begå et nyt forhold, og at der derfor ikke var grundlag for yderligere at undersøge sagen eller vedtage en forbudsbeslutning i forhold til La Poste.

164 Det fremgår af det anførte, at Kommissionen med rette fastslog, at der for ingen af de offentlige posttjenester var grundlag for yderligere at undersøge klagen på dette punkt. Det bemærkes i denne forbindelse, at Kommissionen ikke i beslutningen tog endelig stilling til anvendelsen af traktatens artikel 86 på de offentlige posttjenesters praksis vedrørende ABC-remail. Sagsøgerens ret til at anvende de retsmidler, den finder egnede, såfremt sammenslutningen kommer i besiddelse af bevis for, at de former for praksis, den finder ulovlige, forekommer på ny, påvirkes derfor ikke af beslutningen.

165 Det første led i det første anbringende må herefter i det hele forkastes.

b) Andet led vedrørende vurderingen af verdenspostkonventionens artikel 23 i relation til konkurrencereglerne

Parternes argumenter

166 Sagsøgeren har henvist til, at Kommissionen i beslutningen af 14. august 1995 har fastslået, at det forhold, at verdenspostkonventionens artikel 23 findes, ikke i sig selv nødvendigvis er i strid med konkurrencereglerne, og at det kun er udnyttelsen af mulighederne i artikel 23, der under visse omstændigheder — dvs. mellem medlemsstater — kan udgøre en overtrædelse af disse regler.

167 Ifølge sagsøgeren er det imidlertid ikke nødvendigt ved anvendelsen af traktatens artikel 85, stk. 1, at tage hensyn til aftales faktiske følger, såfremt det er godtgjort, at den har til formål at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen (Domstolens dom af 13.7.1966, forenede sager 56/64 og 58/64, Consten og Grundig mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 245; org. ref.: Rec. s. 429). I maj 1994 foreslog Verdenspostforeningens Eksekutivkomité at udvide anvendelsesområdet for verdens-

postkonventionens artikel 23, stk. 1. For så vidt som verdenspostkonventionens artikel 23 udgør en aftale om deling af markederne mellem offentlige posttjenester, er det derfor tilstrækkeligt til at anse traktatens artikel 85 for overtrådt, at posttjenesterne er blevet enige om at støtte forslaget om ændring af bestemmelsen og anvendelsen heraf i forbindelse med REIMS-aftalen.

168 Kommissionen har anført, at de offentlige posttjenester kan gennemføre aftaler som f.eks. den reviderede verdenspostkonvention på betingelse af, at de ikke anvender dem på en måde, som er i strid med traktatens artikel 85 og 86. Anvendelsen af verdenspostkonventionens artikel 23 kan derfor accepteres, for så vidt hverken postens oprindelsesland eller det land, hvis posttjeneste gennemfører remail-operationen, er medlemsstater.

Rettens bemærkninger

169 Det bemærkes indledningsvis, at sagsøgeren ikke har fremført oplysninger til underbyggelse af sammenslutningens opfattelse af, at støtten fra de enkelte offentlige posttjenester til opretholdelsen af verdenspostkonventionens artikel 23 og anvendelsen heraf i forbindelse med REIMS-aftalen var resultatet af en aftale mellem virksomheder, en vedtagelse inden for sammenslutninger af virksomheder eller en samordnet praksis mellem virksomheder som omhandlet i traktatens artikel 85, stk. 1.

170 Selv om det antages, at det var tilfældet, har sagsøgeren ikke redegjort for, hvorledes de offentlige posttjenesters støtte, som angiveligt var samordnet, til opretholdelsen af verdenspostkonventionens artikel 23, kan ændre ved Kommissionens konklusion, hvorefter det forhold, at denne bestemmelse findes, ikke nødvendigvis er i strid med Fællesskabets konkurrenceregler.

171 Endelig henvises til, at verdenspostkonventionens artikel 23, som formelt er indgået mellem stater, og som tilsigter at gælde universelt, ikke indeholder en forpligtelse til at nægte at befordre post, der er genstand for remail. Det forhold, at bestemmelsen findes, indebærer ikke i sig selv, at de offentlige posttjenester gør sig skyldige i en overtrædelse af Fællesskabets konkurrenceregler, som Kommissionen kan fastslå i forbindelse med en klage over de offentlige posttjenester. Kommissionen har derfor med rette fastslået, at kun såfremt de offentlige posttjenester påberåber sig denne bestemmelse, vil det — under forudsætning af, at handelen mellem medlemsstater herved påvirkes — kunne falde inden for anvendelsesområdet for Fællesskabets konkurrenceregler.

172 Herefter må det andet led i dette anbringende forkastes.

c) Tredje led vedrørende tilsidesættelse af traktatens artikel 85 og 86 som følge af, at der ikke blev truffet en forbudsbeslutning

Parternes argumenter

173 Sagsøgeren har for det første anført, at det forhold, at ABC-post er blevet nægtet befordret, udgør et misbrug af dominerende stilling i henhold til traktatens artikel 86, og dette misbrug kan ikke anses for begrundet efter traktatens artikel 90, stk. 2. Nægtelsen skete endvidere i henhold til en aftale om deling af markeder, som er konkretiseret i verdenspostkonventionens artikel 23. Da denne aftale er gennemført af de offentlige posttjenester, som har en dominerende stilling på deres respektive markeder, har de ligeledes misbrugt deres kollektive dominerende stilling. Kommissionen har derfor tilsidesat traktatens artikel 85 og 86 ved at forkaste klagen uden at vedtage en beslutning om forbud mod nægtelsen af at viderebefordre ABC-remail.

174 For det andet har sagsøgeren anført, at de offentlige posttjenester selv foretager komplicerede juridiske vurderinger vedrørende anvendelsen af konkurrencereglerne, idet vurderingen af, om det er lovligt at nægte at befordre ABC-post, indebærer en vurdering af, i hvilket omfang postmonopolet er nødvendigt med henblik på, at de kan udføre de tjenesteydelser af almindelig økonomiske interesse, som er overdraget dem. Det er derfor sagsøgerens opfattelse, at nægtelsen er udtryk for en tilsidesættelse af princippet om, at forretningsmæssige og regelfastsættende opgaver skal holdes adskilt, hvilket er i strid med traktatens artikel 86.

175 Kommissionen har anført, at dette led i anbringendet ikke har betydning for sagens afgørelse. Det anføres således ikke i beslutningen, at det er i overensstemmelse med konkurrencereglerne at nægte at viderebefordre ABC-remail.

Rettens bemærkninger

176 Kommissionen har i beslutningen af 14. august 1995 på ingen måde godkendt, at ABC-post med henvisning til verdenspostkonventionens artikel 23, stk. 4, nægtes befordret. Kommissionen henviser således i det væsentlige til, at der ikke er grundlag for at forfølge en tidligere udvist praksis, med henvisning til hvilken de offentlige posttjenester har påtaget sig forpligtelser, og der er ikke bevis for, at disse forpligtelser er blevet tilsidesat. Der henvises i denne forbindelse til, at Retten har anset denne vurdering for korrekt.

177 Da Kommissionen på ingen måde har godkendt nægtelsen af at befordre post, er dette led i anbringendet uden betydning for sagens afgørelse.

178 Nærværende anbringende må herefter forkastes.

D — *Anbringender, der er fælles for sag T-133/95 og T-204/95*

Anbringenderne om magtfordrejning

Parternes argumenter

179 Sagsøgeren har anført, at Kommissionen har anvendt sine beføjelser med det formål at begunstige de offentlige posttjenesters brancheinteresser, og den har herved tilsidesat sin pligt til at beskytte konkurrencen.

180 Det er således sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen efter syv års sagsbehandling bevidst skabte en proceduremæssig usikkerhed ved at fremsende skrivelsen af 17. februar 1995, vedtage beslutningen af 6. april 1995 og fremsende skrivelsen af 12. april 1995, idet disse dokumenter afviger fra den linje, der hidtil havde været i sagsbehandlingen. Formålet med denne opdeling af beslutningerne og en eventuel vedtagelse af en sidste beslutning vedrørende anvendelsen af traktatens artikel 85 på de offentlige posttjenesters gennemførelse af verdenspostkonventionens artikel 23 er at forhale den administrative procedure på grund af politiske hensyn.

181 Endvidere er det sagsøgerens opfattelse, at Kommissionens opfattelse er i strid med dens faste praksis, idet den ikke har fastsat sanktioner for misbrug af en dominerende stilling og har accepteret ikke at træffe yderligere foranstaltninger alene på grundlag af de forpligtelser, den tyske og den britiske offentlige posttjeneste påtog sig, uden at sikre beviser for, at disse forpligtelser faktisk blev overholdt. La Poste har aldrig rettet sig efter Kommissionens opfattelse, for så vidt angår fortolkningen af verdenspostkonventionens artikel 23. En sådan tilbageholdenhed fra Kommissionens side kan kun forklares med et betydeligt politisk pres.

182 Sagsøgeren har anført, at kommissionsmedlemmerne Sir Leon Brittan og Karel Van Miert i deres taler den 19. maj 1992 og 7. april 1993 erkendte, at »remail«-sagen blev behandlet politisk. Det fremgår ligeledes af, at Kommissionen tillagde vedtagelsen af grønbogen om posttjenester prioritet frem for vedtagelsen af forbudsbeslutninger vedrørende remail.

183 Endvidere har sagsøgeren henvist til, at Van Miert i en skrivelse af 28. marts 1995 til den tyske forbundsminister for postvæsen og telekommunikation anførte: »Jeg vil derfor gerne understrege, at IECC's klage .. herefter må anses for ubegrundet.« Kommissionen orienterede således først sagsøgeren om, at den havde vedtaget en endelig beslutning vedrørende sammenslutningens klage, efter at have orienteret den nævnte minister herom. Det er derfor sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen misbrugte sine beføjelser ved på denne måde at fremsende fortrolige oplysninger til udenforstående personer på et for tidligt tidspunkt. Skrivelsen viser endvidere, at Kommissionen ikke havde til hensigt at gribe ind over for de mange nægtelser af at befordre post for ikke at mishage de tyske myndigheder.

184 Ifølge sagsøgeren svarer Kommissionens strategi med hensyn til at forhale behandlingen af remail-sagen til den strategi, institutionen har fulgt ved behandlingen af andre klager over for de offentlige posttjenester.

185 Endelig har sagsøgeren i replikken i sagen T-204/95 henvist til, at sammenslutningen ved flere lejligheder anmodede om aktindsigt, hvilket Kommissionen afslog, dels skriftligt, dels mundtligt. Kommissionen har herved tilsidesat retten til kontradiktion, princippet om, at begge parter i en sag skal stilles lige, og retten til at blive hørt, hvilket underbygger, at Kommissionen begik magtmisbrug.

186 Kommissionen har bestridt, at der i forbindelse med beslutningerne af 6. april og 14. august 1995 er tale om magtfordrejning.

187 Det er Kommissionens opfattelse, at sagsøgerens argumenter vedrørende aktindsigt er nye anbringender, der ikke støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne. De må derfor afvises i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2.

Rettens bemærkninger

188 En beslutning er ifølge fast retspraksis kun behæftet med magtfordrejning, når det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at den er truffet for at forfølge andre mål end dem, der er angivet (Domstolens dom af 12.11.1996, sag C-84/94, Det Forenede Kongerige mod Rådet, Sml. I, s. 5755, præmis 69, og ovennævnte dom i sagen Tremblay m.fl. mod Kommissionen, præmis 87 ff.).

189 I nærværende sag er varigheden af den administrative procedure, som førte til vedtagelsen af de to beslutninger, i stort omfang begrundet i kompleksiteten i de økonomiske aspekter i sagen, antallet af involverede offentlige posttjenester, den samtidige vedtagelse af grønbogen om posttjenester og i, at der nødvendigvis medgår lang tid til gennemførelsen af et nyt system som f.eks. REIMS-aftalen — som ligeledes har haft betydning for Kommissionens vurdering af nægtelserne af at befordre ABA- og ABC-post.

190 Sir Leon Brittan udtalte endvidere i sin tale den 19. maj 1992, som sagsøgeren selv har citeret, at Kommissionen inden for postområdet havde et dobbelt sigte, idet den samtidig ville sikre anvendelsen af konkurrencereglerne og vedtagelsen af lovgivning om liberalisering af denne sektor. Van Miert's udtalelse af 7. april 1993, som sagsøgeren har citeret, må ligeledes fortolkes i lyset af dette dobbelte sigte. I en sag som den foreliggende, som mere generelt indgik i Kommissionens overve-

jelser over postsektorens fremtid i Fællesskabet, var dette dobbelte sigte berettiget. Der er derfor ikke grundlag for at antage, at det dobbelte sigte var udtryk for, at der forelå magtfordrejning i forbindelse med beslutningerne af 6. april og 14. august 1995.

191 For så vidt angår den påståede usikkerhed med hensyn til rækkevidden af beslutningen af 6. april 1995 og det forhold, at Kommissionen angiveligt på grund af politiske hensyn skulle have haft til hensigt at forhale vedtagelsen af en endelig beslutning om afslutning af hele »remail«-sagen ved at foretage en opdeling af sagen, er det tilstrækkeligt at henvise til, at det fremgår af selve ordlyden af skrivelsen af 17. februar 1995 og beslutningen af 6. april 1995, at beslutningen ikke vedrørte hele klagen. Da Kommissionen agtede at forkaste de øvrige dele af klagen ved en formel beslutning, var den efter artikel 6 i forordning nr. 99/63 forpligtet til at fremsende en ny skrivelse til klageren, hvori den bl.a. redegjorde for grundene til, at den ikke agtede at tage klagen til følge. Sagsøgeren har endvidere ikke godtgjort, at opdelingen af svarene på de forskellige dele af klagen kan have haft indflydelse på Kommissionens behandling heraf, eller at Kommissionen havde til hensigt at forhale behandlingen af klagen.

192 Det forhold, at Kommissionen orienterede den tyske postminister om udfaldet af klagesagen nogle dage, før klageren blev orienteret herom, viser ikke, at beslutningen af 6. april 1995 blev vedtaget for at forfølge andre mål end dem, der er angivet.

193 Endvidere er sagsøgerens henvisning til Kommissionens behandling af andre klager eller retssager vedrørende postvirksomhed, som klart adskiller sig fra »remail«, uden betydning ved afgørelsen af, om vedtagelsen af de i denne sag omhandlede beslutninger er udtryk for magtfordrejning.

194 Argumenterne vedrørende aktindsigt udgør ikke et særskilt anbringende fra sagsøgerens side, men er ifølge sammenslutningen kun et yderligere indicium for den magtfordrejning, den har gjort gældende i stævningen. Der kan derfor ikke gives Kommissionen medhold i, at argumenterne efter procesreglementets artikel 48, stk. 2, skal afvises.

195 Selv om det antages, at sagsøgeren ikke på korrekt måde har haft aktindsigt, kan dette ikke i sig selv vise, at beslutningen af 14. august 1995, der i sag T-204/95 er påstået annulleret, er vedtaget for at forfølge andre mål end dem, der er angivet.

196 Anbringenderne om magtfordrejning må herefter forkastes.

Anbringenderne om tilsidesættelse af visse almindelige retsgrundsætninger

Parternes argumenter

197 Sagsøgeren har som første led gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og god forvaltningsskik, idet den den 12. april 1995 fremsendte en skrivelse i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63, selv om der allerede var truffet en endelig beslutning vedrørende hele klagen. Fremsendelsen af denne skrivelse medførte, at sagsøgeren blev stillet i en situation, hvor der var usikkerhed med hensyn til virkningerne af beslutningen af 6. april 1995. Endvidere er disse principper ligeledes blevet tilsidesat, for så vidt der ikke i beslutningen er nærmere oplysninger med hensyn til, om posttjenesternes opfattelse af ikke-fysisk remail var acceptabel.

198 Som andet led har sagsøgeren anført, at Kommissionen ved fremsendelse af advarselsskrivelser, offentliggørelse af pressemeddelelser og taler holdt af kommissionsmedlem Sir Leon Brittan og ved vedtagelse af en meddelelse af klagepunkter i en

sag, der svarede til tidligere sager, hvor Kommissionen havde vedtaget en forbudsbeslutning, gav indtryk af, at den ville anvende konkurrencereglerne i dette tilfælde. Herved opstod hos sagsøgeren en begrundet forhåbning om, at der ville blive truffet en endelig forbudsbeslutning.

199 Som tredje led har sagsøgeren anført, at lighedsgrundsætningen er blevet tilsidesat, idet Kommissionen ikke normalt på grundlag af så begrænsede og ufuldstændige forpligtelser undlader at fastsætte sanktioner over for virksomheder, som har tilsidesat konkurrencereglerne.

200 Som sidste led har sagsøgeren anført, at Kommissionen har tilsidesat god forvaltningsskik på grund af den periode på 81 måneder, som var nødvendig for, at den kunne vedtage en endelig beslutning om at forkaste klagen (ovennævnte dom i sagen Sytraval og Brink's France mod Kommissionen, præmis 56).

201 Kommissionen har anført, at formålet med fremsendelsen af skrivelsen af 12. april 1995 var at sikre sagsøgeren retten til at blive hørt. Endvidere har Kommissionen anført, at en klager efter retspraksis ikke har et krav på, at der træffes en beslutning om, hvorvidt der foreligger en overtrædelse, og klageren kan derfor ikke have en berettiget forventning om at opnå en sådan beslutning. Endelig har Kommissionen bestridt, at den tid, der medgik til behandlingen af klagen, gør, at sagsøgeren kan anfægte den måde, hvorpå Kommissionen har udøvet sine beføjelser.

Rettens bemærkninger

202 Det første led i anbringendet bygger på den opfattelse, at hele klagen blev forkastet ved beslutningen af 6. april 1995. Det fremgår imidlertid af Rettens vurdering af rækkevidden af denne beslutning (jf. ovenfor, præmis 58-62), at det ikke var tilfældet. Første led i anbringendet må derfor forkastes.

203 For så vidt angår det andet led i anbringendet bemærkes, at artikel 3 i forordning nr. 17 ikke giver den, der har fremsat en begæring i henhold til denne bestemmelse, krav på, at Kommissionen træffer en beslutning efter traktatens artikel 189 om, hvorvidt der foreligger en overtrædelse af traktatens artikel 85 og/eller artikel 86 (jf. bl.a. ovennævnte dom i sagen Tremblay m.fl. mod Kommissionen, præmis 59). Uanset hvor langt sagsbehandlingen var kommet, og uanset på hvilket trin Kommissionens undersøgelse af klagen befandt sig, kunne sagsøgeren ikke have en begrundet forhåbning om, at der ville blive truffet en beslutning om forbud mod de påklagede former for praksis.

204 For så vidt angår det tredje led bemærkes, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at Kommissionen i en situation svarende til den foreliggende har pålagt de pågældende virksomheder sanktioner. Sagsøgeren har derfor ikke ført bevis for den påståede tilsidesættelse af lighedsgrundsætningen.

205 Endelig henvises for så vidt angår den for lange sagsbehandlingstid til præmis 189 ff. i nærværende dom, hvori der er redegjort for, hvorfor det var berettiget, at der medgik så forholdsvis lang tid, før Kommissionen traf de endelige beslutninger om at forkaste klagen.

206 Herefter må dette anbringende forkastes.

Påstanden om fremlæggelse af dokumenter

207 I replikken i sag T-204/95 og i bemærkningerne til interventionsindlæggene i sag T-133/95 og T-204/95 har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Retten træffer afgørelse om fremlæggelse af visse dokumenter.

208 Som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse har Retten anmodet om fremlæggelse af visse af disse dokumenter. Det findes ikke nødvendigt af hensyn til afgørelsen af sag T-204/95, at de øvrige dokumenter fremlægges, og sagsøgerens begæring kan derfor ikke tages til følge for så vidt angår disse dokumenter.

Sagens omkostninger

209 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sag T-204/95 og dømmes derfor til at betale Kommissionens omkostninger i denne sag. Kommissionen har delvis tabt sag T-133/95 og bør derfor bære sagsøgerens omkostninger i denne sag.

210 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer derfor sine egne omkostninger. Ifølge artikel 87, stk. 4, andet afsnit, kan Retten træffe afgørelse om, at andre intervenienter end de i første afsnit nævnte skal bære deres egne omkostninger. Da de posttjenester, der er interveneret, ikke har fået medhold i deres påstande i sag T-133/95, men har fået medhold i deres påstande i sag T-204/95, bør hver af invenienterne bære deres egne omkostninger i sag T-133/95 og T-204/95.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Udvidede Afdeling)

1) Sagerne T-133/95 og T-204/95 forenes med henblik på domsafsigelsen.

2) Beslutningen af 6. april 1995 annulleres, for så vidt den vedrører fysisk, kommerciel ABA-remail.

3) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

4) Kommissionen betaler sagsøgerens omkostninger i sag T-133/95.

5) Sagsøgeren betaler Kommissionens omkostninger i sag T-204/95.

6) Intervenienterne bærer deres egne omkostninger i sag T-133/95 og T-204/95.

Vesterdorf Briët Lindh

Potocki Cooke

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. september 1998.

H. Jung B. Vesterdorf

Justitssekretær Præsident

Indhold

Sagsfremstilling ... II - 3652

International Express Carriers Conference (IECC) og remail ... II - 3652

Terminalafgifter og Verdenspostforeningens konvention ... II - 3653

IECC's klage og CEPT-aftalen fra 1987 ... II - 3655

Kommissionens behandling af klagen ... II - 3656

Retsforhandlinger ... II - 3663

Parternes påstande ... II - 3665

I sag T-133/95 ... II - 3665

I sag T-204/95 ... II - 3667

Spørgsmålet om, hvorvidt Post Office's interventionsindlæg skal admitteres ... II - 3669

Spørgsmålet om, hvorvidt påstanden om, at Retten pålægger Kommissionen at træffe de foranstaltninger, som er nødvendige med henblik på at overholde forpligtelserne i henhold til traktatens artikel 176, skal antages til realitetsbehandling ... II - 3669

Realiteten ... II - 3670

A — Rækkevidden af beslutningerne af 6. april og 14. august 1995 ... II - 3670

Parternes argumenter ... II - 3670

Rettens bemærkninger ... II - 3671

B — Anbringender, der særskilt er fremført i sag T-133/95 ... II - 3672

Første anbringende om en tilsidesættelse af traktatens artikel 190 ... II - 3672

Parternes argumenter ... II - 3672

Rettens bemærkninger ... II - 3673

Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning nr. 17 ... II - 3674

Parternes argumenter ... II - 3674

Rettens bemærkninger ... II - 3675

Tredje anbringende om en tilsidesættelse af traktatens artikel 85 og 86 ... II - 3677

Første og andet led ... II - 3677

— Parternes argumenter ... II - 3677

— Rettens bemærkninger ... II - 3679

Tredje og fjerde led ... II - 3681

C — Påstande og anbringender, der særskilt vedrører sag T-204/95 ..... II - 3682

Den principale påstand om, at det fastslås, at skrivelsen af 12. april 1995 og beslutningen af 14. august 1995 er nulliteter ..... II - 3682

Parternes argumenter ..... II - 3682

Rettens bemærkninger ..... II - 3683

Den subsidiære påstand om annullation af beslutningen af 14. august 1995 ..... II - 3684

1. Første anbringende om tilsidesættelse af traktatens artikel 190 ..... II - 3684

a) Første led om manglende begrundelse vedrørende de offentlige posttjenesters påståede tilsidesættelse af traktatens artikel 85 ..... II - 3684

Parternes argumenter ..... II - 3684

Rettens bemærkninger ..... II - 3685

b) Andet led om utilstrækkelig begrundelse, for så vidt angår ABC-remail ..... II - 3685

Parternes argumenter ..... II - 3685

Rettens bemærkninger ..... II - 3686

2. Andet anbringende om en tilsidesættelse af traktatens artikel 85 og 86, åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de faktiske omstændigheder og retlige fejl ..... II - 3688

a) Første led vedrørende ABC-remail ..... II - 3688

Parternes argumenter ..... II - 3688

Rettens bemærkninger ..... II - 3691

— Deutsche Post ..... II - 3692

— Post Office ..... II - 3694

— La Poste ..... II - 3695

b) Andet led vedrørende vurderingen af verdenspostkonventionens artikel 23 i relation til konkurrencereglerne ..... II - 3696

Parternes argumenter ..... II - 3696

Rettens bemærkninger ..... II - 3697

c) Tredje led vedrørende tilsidesættelse af traktatens artikel 85 og 86 som følge af, at der ikke blev truffet en forbudsbeslutning ..... II - 3698

Parternes argumenter ..... II - 3698

Rettens bemærkninger ..... II - 3699

D — Anbringender, der er fælles for sag T-133/95 og T-204/95 ..... II - 3700

Anbringenderne om magtfordrejning ..... II - 3700

Parternes argumenter ..... II - 3700

Rettens bemærkninger ..... II - 3702

Anbringenderne om tilsidesættelse af visse almindelige retsgrundsætninger ..... II - 3704

Parternes argumenter ..... II - 3704

Rettens bemærkninger ..... II - 3705

Påstanden om fremlæggelse af dokumenter ..... II - 3706

Sagens omkostninger ..... II - 3707